

## LA SARDANA

Els planetes ballen una gran sardana, infinita, misteriosa i exacta, al voltant del Sol. Tracen àmplies rotllanes i les executen amb rigorosa i bellíssima exactitud. Els catalans també som astres al voltant d'allò que ens escalfa el cor, que no és altra que la nostra pàtria, la nostra ànima. Dansem donant l'esquena a la buidor i el fred del no-res exterior. La flama crema al bell mig i nosaltres ens donem les mans i l'encerquem. Perquè no es perdi, perquè ens escalfi a tots per igual.

No busqueu en la nostra dansa un cap de colla o de filera que l'encapçali i en dirigeixi els moviments que els altres han d'anar obeint. No ballem en línia, ni en parella; no ballem la conga agafats de la cintura, ni giravoltem com es fa en el vals. No ens escampem individualment per una pista i deixem que el nostre cos alliberi els dimonis que li bullen dins. No. Més aviat ens arremolquem circularment cercant l'ordre i la perfecció de l'univers. La igualtat entre tots els dansaires, la mesura perfecta del batec musical que ens permet començar i acabar en el moment precís, bellament sincronitzat en la nota final

Que visqui, doncs, per sempre aquest esperit ordenador, pacífic, solidari, que dansa sense distinció de gèneres ni d'alçades, d'edats ni de comptes corrents. Ballem la dansa del compàs, de la serenor, de l'empenta mesurada, de l'elegància del conjunt, del classicisme dels seus moviments. I seguim dansant amb més força que mai quan una veu ens demana anar Amunt! I aleshores els pits s'inflen i els alens s'acceleren i la rotllana salta embriagada per l'efecte de la música i perfectament coordinada en tots i cada un dels seus dansaires. I els vells i les velles que no tenen les cames fortes per saltar, sense trencar el cercle, segueixen l'empenta amb els braços, com poden, humilment i tranquil·lament. Amunt, dansaires, amunt! Sempre amunt!

I, al final, no ens oblidem de cridar amb tota la força del cor: Visca!

**DAGOLL DAGOLL**

Joan Lluís Bozzo